

HVALA

I, tako dođosmo do kraja.

Sunce nas izdade ovaj zadnji dan.

Grmljavina, kiša, sijevanje.

Ovo me podsjeti na onu priču kad je jednom čovjeku umrla žena... Vratio se on sa sahrane, kad odjednom snažna grmljavina, sijeva na sve strane, oluja...

Kaže muž (gledajući u nebo): „Znači, stigla je gore.“

Jučer smo odgledali posljednje dvije predstave.

Lijepo, nepretenciozne, gledljive predstave.

Srednjoškolci iz KŠC-a progovoriše o femicidu na svoj način, a glumci iz Gračanice su nas uveselili svojom komedijom.

Večeras, zadnju večer ovog vrlo lijepog Festivala, gledat ćemo našeg Sanela Ugarka sa predstavom „Prodavnica budućnosti“ autora Vahida Durakovića.

Poslije, dodjela nagrada.

Mislim da su svi ansambli pobjednici jer su bili na ovom Festivalu i na najbolji mogući način iznijeli svoje predstave.

Nagrada svima su nova prijateljstva, druženja, možda čak i pokoja nova ljubav, ko zna!?

Još jednom hvala našoj sjajnoj publici bez koje ovo sve ne bi imalo smisla.

Naravno, hvala svima koji su na bilo koji način doprinijeli da i ovaj 52. festival bude ovako uspješan.

Vidimo se sljedeće godine na 53. festivalu.

Do tada, sjećajte se ovog festivala i prenesite drugima svoje utiske.

Živi, zdravi i sretni bili.

SA PREDSTAVE

“ZAŠTO STE PROBUDILI SVOGA MUŽA”

DRAMSKA SEKCIJA JU KATOLIČKI
ŠKOLSKI CENTAR SV. FRANJO OPĆA
GIMNAZIJA TUZLA

SA OKRUGLOG STOLA “ZAŠTO STE PROBUDILI SVOG MUŽA?”

Mirza Skenderagić, moderator Okruglog stola, pozdravio je sve prisutne i čestitao ansamblu na predstavi i divnom angažmanu. Zamolio je nekoga od članova ansambla da kažu nešto o samom procesu nastanka predstave jer se vidi da je režiserka imala veliko povjerenje u ovu glumačku ekipu. Također ga je zanimalo kako su kroz ovaj proces gradili povjerenje, istraživali i obrađivali temu.

Andrea Kovačević, glumica u predstavi, istakla je da je ovo izuzetno teška tema za obrađivanje. Na početku procesu su morali da se upoznaju sa nekim važnim pojmovima kako bi mogli nastaviti dalje. Takođe, naglasila je kako su imali radionice koje su im omogućile da spoznaju sve ono o čemu će govoriti u predstavi kao i lakše muzičke radionice. Istraživali su stvarne slučajeve i željeli su da ih uklope u predstavu kako bi ukazali da se dešavaju oko nas. Teško im je bilo istraživati i slušati priče o nasilju, a najgore je bilo to što se za vrijeme njihovih nekoliko zadnjih proba desilo još mnoštvo sličnih slučajeva i shvatili su da još više žele osvijestiti društvo.

Mirzu Skenderagića je zanimalo kako je tekao proces sklapanja scena s obzirom na to da se vide različiti odnosi i vrste nasilja.

Andrea Kovačević je odgovorila da su htjeli krenuti od početka, od ranog djetinjstva, vrtića, kuće, škole, tinejdžerskog doba da bi pokazali kako društvo odgaja muškarce i žene i tako ih dovede do nekog ekstremnog slučaja nasilja. Bilo je dosta ličnih iskustava, svi su manje ili više prolazili kroz neke situacije i oblike nasilja.

Kada je u pitanju muzika i koreografija, Mirza Skenderagić je zamolio da objasne kada su shvatili da im je potrebna i da li smatraju da su ovu temu uspjeli obraditi iz svih uglova, a Andrea Kovačević je odgovorila da su od samog početka željeli da se bave svim segmentima umjetnosti, a dosta se situacija može ispričati kroz ples i pjesmu. Kada je u pitanju obrađivanje ovakvih tema, smatra da koliko god se pričalo o ovim temama, nikad nije dovoljno.

Mirza Skenderagić je primijetio da su scene rezane, pa je pitao zbog čega su se odlučili na stalne rezove.

Dario Pojer, glumac u predstavi, ističe kako nisu htjeli linearnu priču života, nego da kroz što više različitih primjera ponude širu sliku.

Anja Šerak, glumica u predstavi, dodaje da su svi čuli za neke slučajeve nasilja u svom gradu, u svojoj okolini i to je jedan ciklus koji se ponavlja. Rezovima su htjeli objasniti te cikluse bez da se opisuje linearna priča.

Iris Altumbabić, glumica u predstavi, objašnjava kako u predstavi ima apstraktnih scena, a to su radili kako bi pojačali osjećanja na sceni, pokretom i muzikom su dosta dobili na dramaturgiji. Dodaje da je u predstavi igrala ulogu djevojčice žrtve, a kasnije utvaru i na taj način su željeni prikazati društvo koje se mijenja.

Ivana Petrović, režiserka predstave, smatra da je ona svoje stavove iznijela kroz režiju, znala je šta želi postići, a da je važno da djeca, glumci, pričaju o procesu jer su oni morali sami proći kroz njega. Dodaje da je rodno zasnovano nasilje prisutno u svakom segmentu i odnosima poput: roditelj-dijete, vršnjaci, profesor-učenik, muž-žena... Svi su jednako izloženi tome, i muškarci i žene, a korijen može biti u patrijarhalnim odnosima ili nečemu drugom. Važno je da mladi kroz teatar i umjetnost progovaraju o ovim temama jer je na pojedincu odgovornost.

Mirzu Skenderagića je zanimalo šta je rješenje s obzirom na to da su se u publici javili različiti doživljaji kada je u pitanju kraj predstave, a Anja Šerak je odgovorila da su u istraživanjima naišli na članak u kojem se govori da je žena sama kriva za ono što trpi. Ženski glas u pozadini govori o sklonosti žena da okrivljuju jedna drugu i to se sve dešava oko nas, a ne tamo negdje u Americi.

Jelena Kordić Kuret se obratila ispred članova Stručnog žirija i uputila čestitke ansamblu na ovoj izvedbi i zahvalila im na želji i potrebi da pričaju o ovim temama. Živeći u patrijarhalnoj sredini, svjesno ili nesvjesno se prihvataju njene norme, pa se npr. kćerka od milja zove sine. Pohvalila je mnogo fantastičnih scena koje su ostale neizrađene do kraja zbog stalnih blic situacija, na primjer „scena s najlonima“, taman je osjetila emotivnu buru i umjesto da se razvija dalje, scena je prekinuta. Dala je savjet da, ako su otvoreni prema dodatnom radu na predstavi, pokušaju razraditi te scene. Zamolila je režiserku da objasni zašto su koristili maske jer smatra da su na taj način amputirali vrlo važno izražajno glumačko sredstvo, a Ivana Petrović je odgovorila da su pod maske stavili indirektno sudionike kao što su društvo i mediji.

IZ UGLA KRITIKE

„Zašto ste probudili svoga muža?“

Dramska sekcija JU Katolički školski centar sv. Franjo,
Opća gimnazija Tuzla

Piše: Mirza Skenderagić

Predstava koja je uz naslov „Ožiljci“ ponudila možda i najhrabriji pristup jednog teškoj i važnoj temi kao što je tema nasilja nad ženama, jeste ostvarenje „Zašto ste probudili svoga muža“ Dramske sekcije JU Katoličkog školskog centra Sv. Franjo, Opće Gimnazije iz Tuzle, a u režiji Ivane Petrović. O promišljanju samog koncepta i procesa, govore već znakovi koji uvode u predstavu i prije njenog zvaničnog početka, a to su razbacane novine i najlon, preko kojih se gledatelji moraju probiti da bi stigli na svoja mjesta. Novine i najlon predstavljaju glavne metaforičke motive, prije svega medija kao gotovo saučesnika u kreiranju nasilnika, a potom i u tabloidskom načinu kreiranja vijesti o femicidu, te najlon koji zarobljava žene poput braka, porodice, društva i na kraju cijeloga svijeta. Prateći razvoj krajnje surovog odnosa prema ženi u patrijarhalnom balkanskom društvu, a koji počinje još od malih nogu u porodici u kojoj se kćerka naziva „sinom“, nastavlja u školi sa upornim seksualnim pritiskom, u kojem učestvuju i druge djevojke, i naravno završava u bračnoj zajednici koja u današnjem vremenu rijetko dočeka razvod. Sastavljena od kratkih dramaturških segmenata koji počivaju na principu „reza“, što uprkos ideji mozaične strukture u koju stane cijeli jedan život i otvori druge teatarske dimenzije, nije rediteljski najspretnije riješeno, jer u pojedinim trenucima isuviše naglo prekida radnju i ostavlja dojam nedovršenosti i nekompletnosti, a djelujući u cjelini kao jedna teatarska vježba, u kojoj se sami nameću i drugi teatarski elementi, kao što su ples, pokret, muzika, maska, ova predstava postavlja ključno pitanje koje počinje sa: „zašto ste probudili...?“, a završava sa: „zašto ste ubili...?“, u čijem se izjednačavanju zapravo krije i ideja o odnosu prema ženi, ali i njenoj unaprijed nametnutnoj krivici.

KNJIGA UTISAKA

„Zašto ste probudili svog muža?“

**Dramska sekcija JU Katolički školski centar sv.
Franjo, Opća gimnazija Tuzla**

Najdužih 58min i 19 sekundi.

Očajno

Žali Bože pet maraka

Super pouka i ideja.

Fenomenalni! Žene bravo!!!

Očajno

Ekstra pouka

Okkk...

Top

Tužno

Dobro

Plesačica je fenomenalna!

Gas

Support

Žene bravo!

RAZGOVOR SA...

IVANA PETROVIĆ Režiserka predstave “ZAŠTO STE PROBUDILI SVOG MUŽA?”

Jedna od predstava koje gledamo u posljednjoj večeri takmičarskog programa je i „Zašto ste probudili svoga muža?“ u izvedbi dramske sekcije Opće gimnazije ”Sv. Franjo” Tuzla i režiji Ivane Petrović. Kakvi su prvi utisci?

Sjajni! Moram priznati da sam na kraju predstave pustila suzu. Znam kako je glumcima bilo, proces kroz koji su prošli i moram reći da sam primijetila da je publika bila izuzetno tiha, da su ljudi sve to upijali, a i ja se osjećam vrlo zadovoljno.

Vaša predstava je autorski projekat. Govori o jednoj, nažalost, aktuelnoj temi – nasilju nad ženama. Kako ste se odlučili na ovu temu?

U dramskoj sekciji sam ove godine imala mnogo učenika koji su već dugo na sceni. Prošli su različite forme i žanrove ali nikada nismo radili autorski projekt. Ovo je bila nova prilika da sve zajedničke teme i načine utjelotvorimo u nešto naše vlastito. Učenice koje su večeras igrale su maturirale, tako da nam je ovo i na neki način oprostajna predstava. Jako sam sretna i zahvalna na prilici što sam uspjela raditi s njima.

S obzirom da su mladi uključeni u stvaranje same predstave, a tema je vrlo ozbiljna, kako je njima bilo tokom procesa?

Kada smo počeli razmišljati o predstavi za ovu školsku godinu, vidjela sam da su jako zreli i zainteresovani da rade na temi koja je trenutno vrlo aktuelna u našoj regiji – nasilju nad ženama. Zajedno smo došli na ideju za proces, naročito jer se u posljednje vrijeme desilo mnogo slučajeva femicida, a pogodilo ih je i što su lično poznavali jednu od žrtava. Drago mi je da na ovaj način djelujemo na prevenciju nasilja nad ženama.

Može li ova predstava pomoći ženama da progovore?

U predstavi postoje određeni obrasci, a ljudi koji ih prepoznaju ih mogu iskoristiti u pravom životu. Ako smo doprijeli do jednog čovjeka, jedne osobe, a tako se započinje promjena. Također smo u predstavi istakli da su i muškarci od malena izloženi rodno-zasnovanom nasilju. Mislim da smo puno uradili.

Vi se bavite psihološkim socijalnim i emotivnim aspektima ove teme, sve kroz ples i pokret?

Tako je. S nama je radila i naša bivša učenica, sada studentica psihologije Doris Kovačević koja se već duži niz godina bavi plesom i scenskim pokretima. Mislim da je u ovom slučaju pokret jači od same riječi. To nam je pomoglo da izreknemo sve one stvari koje riječima ne bismo mogli – i bilo nam je vrlo teško.

I za kraj, koja je važnost FEDRE za vas?

Grupa i ja smo mnogo počastvovani što smo prošli selekciju ove godine. Vrlo nam je važna FEDRA i na nju se redovno prijavljujemo. Čast nam je što smo napravili predstavu dostojnu ovog festivala – 52 godine nije malo. Mi smo na ovom festivalu i pobijedili sa predstavom Antigona što nam je bio podstrek za dalji, pa i današnji rad. Uživamo na FEDRI, prelijepo nam je. Zahvaljujem sjajnoj organizaciji i selektoru na selekciji, ali i upravi naše škole te roditeljima naših učenika na podršci za sve naše aktivnosti.

Uživajte u festivalu! Hvala Vam!

PREDSTAVLJAMO

MAGDALENA TOMIĆ

Glumica večeri

predstave

“ZAŠTO STE UBILI SVOG MUŽA?”

Prvi put ste u Bugojnu i na našem Festivalu! Stoga, zamolit ću te da se predstaviš našim čitateljima.

Imam osamnaest godina, završila sam treći razred srednje škole i teatrom se bavim već nekih desetak godina. Sve je to krenulo u dramskoj sekciji Katoličke škole Tuzla.

Možeš li nam reći nešto o samoj predstavi, kako se rodila ideja da se bavite ovako teškim temama nasilja?

Zadnjih par godina smo radili komedije, znači neke opuštenije teme. Ove godine smo odlučili da se bavimo težim temama. Ideja je bila da se mi osvijestimo i da probamo osvijestiti ljude oko nas zbog „fenomena“ nasilja koji se dešava u našem društvu. Užasno je mnogo nasilja u oko nas i jednostavno smo pokušali, onoliko koliko to teatar dopušta, da skrenemo pažnju na taj problem.

Kakvi su tvoji lični utisci o našem Festivalu?

Definitivno jedan od najbolje organiziranih festivala, oduševljena sam. Svi ljudi koji učestvuju u organizaciji, način na koji smo primljeni, stvarno sam prezadovoljna, tako da će mi ovaj festival i ovo gostovanje ostati u lijepom sjećanju.

FEDSIKON

1. **Ime i prezime:** Anja Marković
2. **Mjesto iz kojeg dolazite:** Tuzla
3. **Da ne znate koliko imate godina, šta biste rekli, koliko ste stari?**
Trideset godina (30). ☺
4. **Koliko godina ste u teatru?**Dvije (2) godina.
5. **Da se sreća mjeri novcem, koja vrsta posla bi vas učinila bogatim?**
Književnica, autorica.
6. **Šta je gore – doživjeti neuspjeh ili nikad ne pokušati?**
Ako odgovorzavisi od uspjeha same osobe koja odgovara, onda je pokušaj dovoljan, jer znanje koje se dobija greškom, ne može da se poredi sa nagradom bilo koje veličine!
7. **Da možete promijeniti jednu stvar na svijetu, šta bi to bilo?**
Promijenila bih značaj novca.
8. **Je li se vaš najveći strah ikad ostvario?**
Smatram da to nije moguće jer će se nakon najvećeg pojaviti još veći.
9. **Šta biste radije bili – problematični genijalac ili sretna budala?**
Sretna budala.
10. **Koje je najvažnije obećanje koje ste sami sebi dali?**
Obećala sam sebi da ću jednog dana osvojiti nagradu veću od materijalne – priznanje.

SA PREDSTAVE

“NE MOGU DA PLATIM! NEĆU DA PLATIM!”

KULTURNO-UMJETNIČKO DRUŠTVO ADEM

ALIĆ, GRAČANICA

SA OKRUGLOG STOLA “NE MOGU DA PLATIM! NEĆU DA PLATIM!”

Mirza Skenderagić, moderator, postavio je pitanje ansamblu iz Gračanice šta su prepoznali u ovom tekstu da bi ga povezali sa našom svakodnevicom.

Mirela Trepenić Grbešić je upoznala prisutne sa radom njihovog pozorišta u kojem je režiserka već desetak godina i radi uglavnom komedije. Ovaj put je tražila tekst koji analizira i kritikuje društvo u kojem je inflacija veliki problem, a tekst Darija Foa je nastao po istinitom događaju u kojem su se žene pobunile protiv poskupljenja osnovnih namirnica i to je bio jedan od razloga izbora baš ovog teksta. Ženski likovi mogu da mijenjaju svijet ili bar da natjeraju muškarce da se probude. Adaptirala je tekst u bh. stvarnost i potrudila se da glumce što više uključi u predstavu kako bi ličili na likove koje igraju. Ovo im je šesto igranje i generalno je zadovoljna mada su u večerašnjoj izvedbi imali mali peh jer se glumac posjekao. Ovu predstavu igraju kamerno jer su željeli da se publika više saživi sa glumcima tako što im je bliže.

Na pitanje moderatora kako su rješavali tj. slagali scene, rekla je da voli da pretjeruje u predstavi mada je to nemoguće izvoditi sve vrijeme, tako da je recimo iznenađena reakcijom publike na nekim mjestima što nije očekivala. Predstava i jeste takva da nekad ide do maksimuma, a nekad je realističnija.

Miralem Džaferović, glumac u predstavi, je rekao kako su na prvim probama ovaj tekst postavljali kao dramu, a onda razvijajući likove došli do komedije. Složio se sa Mirelom da publika na različitim mjestima reaguje što je veoma zanimljivo. U samom radu su išli lagano i nisu znali šta će biti u finišu (Mirela je možda znala), ali malo-pomalo došli su do cilja. Njihova ekipa je iskusna, koja se međusobno dobro poznaje i dugo su na sceni. On sam je već 40 godina u pozorištu i zato uvijek dodaju nešto novo, a na publici je da ocijeni koliko su u tome uspjeli.

Moderatora je zanimalo da li je **Fahrudin Krtićić** morao da jede pseću konzervu da bi u potpunosti ušao u lik, što je ovaj potvrdio jer je na taj način povjerovao u svoj lik.

Lejla Nasić je prvi put na sceni, a dobila je poziv od prijateljice Mirele da se okuša u ovome. U početku je imala blokade jer je bila dobra samo za izražajno čitanje, ali se postepeno snalazila u ulozi istovremeno uživajući jer je to za nju bilo odlično iskustvo i jako dobra zabava. A kad je riječ o liku kojeg je igrala, misli da bi i sama postupila isto da se našla u sličnoj situaciji da mora da krade da bi preživjela.

Albina Sumbić se vratila u pozorište nakon devet godina pauze i misli da joj je sad puno lakše da glumi jer je nakupila znanja. Doduše, prije je igrala manje uloge, tako da joj je ova bila izazov u kojem se bolje snašla.

Slađana Zrnić, članica žirija, rekla da je radost vidjeti ansambl posvećen glumi kao što je njihov. Forma vodvilja se rijetko igra jer je veoma zahtjevan. Oni su uspjeli donekle da se izbore sa ovim tekstom. Pohvalila je partnersku igru Mirze i Fahrudina Krtićića u momentu kad se pojavio stvarni problem na sceni, odnosno kad se Fahrudin posjekao. Smatra da je nedostatak u predstavi to što nemaju prepreke da bi ušli u situaciju koja bi se onda razvijala. Oni više igraju na rezultat, a trebali bi biti više dramski akteri jer su skoro sve igrali na „kao“ bez uvjerenja u to što rade. Nije se vidjelo da su gladni i da se država raspada, i tek su prodisali kad se našli pred pravom preprekom, a to je stvarna posjekotina. Vjeruje da kad to poprave, kod publike će naići na dobar prijem.

IZ UGLA KRITIKE

„Ne mogu da platim! Neću da platim!“

Kulturno-umjetničko društvo Adem Alić, Gračanica

Piše: Mirza Skenderagić

Posljednja izvedena predstava 52. FEDRE, naslov „Ne mogu da platim! Neću da platim!“ Kulturno-umjetničkog društva „Adem Alić“ iz Gračanice i rediteljice Mirele Trepanić Grbešić, svakako je trebalo da opusti, zabavi i nasmije publiku, i može se reći da se u tome poprilično uspjelo, uprkos zaista primijetnoj borbi sa samim tekstom, i u rediteljskom, a posebno u glumačkom smislu. Jer, forma komedije situacije kojoj pripada ovaj komad Daria Foa, isključivo počiva na glumačkoj kreaciji, izgradnji pojedinačnih karaktera, a onda i odnosa te situacija, i potrebno je da prije svega glumci u njih povjeruju, a onda će zasigurno i gledatelji. Upravo se u nepovjerenju samih glumaca u likove i odnose koje stvaraju i razigravaju, krije i najveća mana predstave, pa se nameće dojam da se u potrazi za drugim rješenjima, isuviše pretjerivalo u karikaturalizaciji i previše zalazilo u prostore balanosti i fizičkih gadosti, poput konzumiranja pseće hrane i potom pljuvanja iste. Ipak, i profesionalna pozorišta se rijetko usuđuju na repertoar postaviti jedan ovakav vodvilj, pa se u tom smislu mora odati priznanje ovoj glumačkoj ekipi te rediteljici koja je odabrala možda i jedan od najtežih komada, barem kada je u pitanju uvjerenost njegovih situacija.

KNJIGA UTISAKA

„Ne mogu da platim! Neću da platim!“

**Kulturno-umjetničko društvo Adem Alić,
Gračanica**

Wau

Odličnooo

Bilo je presmiješno

Super!!!

Veryfunnyhahaha

Bravo

Bravo mame!!!

Predugo traje

Meni je bilo dosadno

Ana kraljica!!!

RAZGOVOR SA...

MIRELA TREPANIĆ GRBEŠIĆ **Režiserka predstave** **„NE MOGU DA PLATIM!** **NEĆU DA PLATIM!“**

„Ne mogu da platim! Neću da platim!“ je posljednja predstava koju smo ove godine gledali u takmičarskom programu 52. FEDRE – Kulturno-umjetničko društvo „Adem Alić“ Gračanica, u režiji Mirele Trepanić Grbešić. Šta Vas je potaklo da se bavite ovom temom – nedavna inflacija ili?

Svi smo primijetili poskupljenja koja su se desila zbog COVID-a, ratova ili drugih dešavanja koja su nas zadesila te da su cijene ogromne. Nećemo o teorijama zavjere, ali su cijene toliko visoke da su po nekim najnovijim podacima kod nas čak i više nego u zemlji razvijenoj poput Njemačke. Ja uvijek radim komedije i mislim da sam se odlučila za ovu temu upravo jer se publika može pronaći u tim ljudima koji su na granici preživljavanja, koji ne mogu da plate račune i pojedju nešto kvalitetno. Kad se u predstavi dese ta ogromna poskupljenja, žene odluče da iskoriste trenutak i lude. Sviđa mi se, u ovom tekstu, i što su žene u pitanju i drže se pobune, revolta, što mislim da bi mogao biti slučaj i u realnosti, ako bi im se dala prilika. Često čujemo „Šta će žena u politici?“ ili „Šta će nam načelnica?“ ali to je svakako pogrešno, jer kao što vidimo, čak je i autor to prepoznao opisavši situaciju iz 70tih u Italiji, koja se desila u pravom životu. Kroz predstavu se vidi dalji, vrlo zanimljiv razvoj događaja, što su moji glumci sjajno dočarali. Prije 10 godina smo prvi put bili na ovom festivalu i dobili, prvim pojavljivanjem, nagradu za najbolju predstavu. Mi smo se prijavljivali, nekada smo dobili nagrade, ali sama nagrada je doći i biti selektovan na FEDRU. Konkurencija je ozbiljna, a važno je i doći prodiskutovati sa profesionalcima. Glumci su se, s druge strane, na mene navili i uvijek kažu da ja mogu da pričam i pričam, a da će oni opet po svom – jednostavno smo se saživjeli. Ne mogu reći da sam izgubila autoritet, ali sam previše prijatelj. FEDRA nam je jedan veliki test. Ovu smo predstavu u Gračanici izvodili šest puta, sa punom salom, čemu se nadam i večeras. Ja se na našim probama toliko ismijem, a mislim da publika iz petnaestog reda to ne može da osjeti. Na

ovaj način, kamernom scenom, glumci se doslovno znoje na metar od publike. Mislim da smo taj test položili. Nadam se da će publika biti zadovoljna, a da će nam žiri uputiti kritike, jer sam sasvim sigurna da uvijek može bolje. Ova predstava je imala premijeru prije dva mjeseca, i imali smo malu pauzu, pa je i očekivano da nam neke stvari škripe. Tako da, bit će veselo.

Sve ste nam već ispričali, sjajno! Da li ste se u potpunosti držali originalnog teksta?

Prebacili smo ga u današnju realnost, jednu bosanskohercegovačku porodicu, pa smo dosta adaptirali – naročito one dijelove koji su na čitaćim probama dobri, dok su već postavljeni na scenu onako zaškripali. Sve je to vrlo izazovno, naročito za glumce koji nisu profesionalni, jer oni za sat i petnaest minuta daju sve od sebe i budu mokri do gole kože.

Ko će se konkretno pronaći u ovoj predstavi?

Oni koji vrijedno rade i navikli su da teško zarađuju svoj novac, dok oni koji „na lijepe oči“ zarađuju onda omogućavaju drugima da ih pljačkaju. U Norveškoj postoji zakon koji kaže da cijene proizvoda mogu poskupiti najviše dva puta godišnje. Sve u svemu, neko omogućava drugima da se na tome bogate na račun drugih – jedna sasvim savremena pljačka.

Hvala Vam na razgovoru. Jedva čekam da pogledam predstavu!

PREDSTAVLJAMO**MIRALEM DŽAFEROVIĆ****Glumac večeri****predstave****“NE MOGU DA PLATIM! NEĆU DA PLATIM!”**

Prije svega, čestitke za nagradu „Glumac večeri“! Stoga, zamolit ću Vas da nam prenesete Vaše utiske vezane za ovo priznanje, ipak je ono posebno jer dolazi od publike?

Moram da kažem da sam sretan i zadovoljan. Generalno, svi smo uložili dosta truda u ovu predstavu, ali, eto, Žiri publike je odlučio i prepoznao moj rad kao dovoljno dobar da me nagradi i hvala im na tome. Želim da kažem da na ovu nagradu gledam kao na priznanje upućeno cijelom kolektivu, a ne samo meni.

Opišite nam kako je prošao sam rad na predstavi. Utisak je da ste se dobro zabavljali radeći je!?

Krajem prošle godine se rodila ideja da radimo ovu predstavu. Rediteljica Mirela Trepanić-Grbešić je to predložila, odabrala je ekipu i uradila dramaturgiju. Neke smo stvari, naravno, zajednički radili i u toku rada popravljali i dotjerivali. Zadovoljstvo mi je bilo raditi na ovom komadu. Na probama je bilo dosta humora i zabave, a iz svega toga lijepog proizlaze i dobre i lijepe ideje za predstavu. Da nije tako, ja zasigurno ne bih bio već četrdeset godina u teatru.

Da li je ovo prvo igranje van Gračanice i kakvi su Vaši utisci nakon večerašnjeg igranja?

Da, predstavu smo do sada igrali samo u Gračanici. Igrali smo je šest dana u kontinuitetu iz razloga što je postavljena kamerno. Ovo je prvo igranje van Gračanice i posebno nam je drago što je to bilo baš u Bugojnu. Uvijek nam je drago kad prođemo selekciju za Fedru jer je to značajan festival, a posebno što znamo da nas ovdje čeka ozbiljna teatarska publika. Osjetili smo večeras tu energiju, što nam je puno pomoglo u večerašnjoj izvedbi. Tako da, utisci su sjajni.

Kakva je situacija u Gračanici kada je u pitanju teatarska umjetnost?

Nažalost, problema u našem društvu ima na sve strane, tako da ni teatarska umjetnost nije izuzetak. Ova ekipa koju vodi Mirela je jedina koja se bavi teatrom na ovaj način. Svi smo zaposleni na drugim mjestima, ali, ipak, uspijevamo i pored obaveza na profesionalnom planu da se sastajemo i stvaramo predstave. Nama je najveća nagrada to što naša publika u Gračanici taj rad i trud prepoznaje i što je sala uvijek puna kada igramo naše predstave.

FEDSIKON

1. **Ime i prezime:** Lejla Nasić
2. **Mjesto iz kojeg dolazite:** Gračanica
3. **Da ne znate koliko imate godina, šta biste rekli, koliko ste stari?**
Rekla bih – deset mlađa. 😊
4. **Koliko godina ste u teatru?** Osam (8) mjeseci.
5. **Da se sreća mjeri novcem, koja vrsta posla bi vas učinila bogatim?**
Nažalost, ne mogu odgovoriti jer ne mogu ni zamisliti sreću koja se mjeri novcem.
6. **Šta je gore – doživjeti neuspjeh ili nikad ne pokušati?**
Nikad ne pokušati! I pad je let!
7. **Da možete promijeniti jednu stvar na svijetu, šta bi to bilo?**
Nikad ne dozvolila rat.
8. **Je li se vaš najveći strah ikad ostvario?**
Da.
9. **Šta biste radije bili – problematični genijalac ili sretna budala?**
Sretna budala.
10. **Koje je najvažnije obećanje koje ste sami sebi dali?**
Da ću biti dobra majka.

PREDSTAVLJAMO

JUSUF HOZIĆ CACI

Čovjek za sve u KSC-u

Nalazimo se iza scene, tačnije u prostoriji u kojoj se nalaze svi ovi rekviziti i scenografije sjajnih predstava. Tu smo s razlogom, a s nama je lik iz sjene - Caci. Caci, hvala ti što si odvojio svoje vrijeme, s obzirom da znamo koliko vrijedno radiš.

Nema na čemu, zadovoljstvo je moje. Vi odlično obavljate svoj posao i zaista mi je čast.

Bio si dugo na sceni, bio si glumac, a sad si iza scene. Zašto?

Dugo sam bio glumac, i sada sam ali u zadnje vrijeme manje igram. Na sceni sam sada vječito, uposlenik sam KSC-a Bugojno. Svaki put sam u realizacionom timu festivala gdje super i mnogi kažu simpatično obavljam svoj posao i drago mi je da su to prepoznali.

Možeš li se sjetiti datuma kada si posljednji put bio na sceni u ulozi glumca?

Datuma se zaista ne mogu sjetiti, ali znam da je to bilo ljeto 2015. godine.

Zašto? Sve tvoje kolege kažu da si odličan glumac.

Jednostavno se desilo. Desila se neka rupa, nešto u mojoj glavi što ne mogu da objasnim. Taj remake se trebao desiti ove godine, međutim stvari su se iskomplikovale, ali evo nadam se da će to biti već iduće godine i da će tada daske koje život znače biti ispod mojih nogu. Jedva čekam da se vratim i svojoj publici na jedan način kažem: „Oprostite što me dugo nije bilo na sceni.“

Ti si u timu od nekih 10-15 ljudi koji su odlučili da vrate FEDRU u Bugojno, da je dovedu ovdje i da ovdje i ostane. Hvala ti i na tome!

Nema na čemu! To je bilo prije nekih 25 godina. Tada se ta grupa, koju ste maloprije spomenuli, krenula igrati teatra, glumiti i na kraju i vratiti Teatarski festival FEDRU. To živi i dan danas, svi smo tu, i jedva čekam da se ponovo družimo na sceni.

I za kraj, otkako je počela FEDRA, vodim razgovore sa žirijem, glumcima, režiserima, i drago mi je da sada razgovaram s nekim ko je iza svega ovoga. Šta to sve radiš, a što mi ne vidimo?

Mislím da mi je mnogo jednostavnije da odgovorim šta ne radim, a ne radim samo poslove direktora i knjigovođe, sve ostalo radim. Očešem se od bilo koju vrstu posla jer ja to volim, volim da radim. Stejdž je moj život, volim da vidim osmijeh na licu ljudi koji dolaze i da sa istim tim osmijehom odu. Ovdje kupe utiske i prenose to i ostalima pa tako i neki drugi ljudi čuju za FEDRU, za Cacija.

Hvala ti, hvala ti za sve što radiš! Kao što smo čuli, Cacija sljedeće godine očekujemo na sceni, kao glumca, a do tada neka ga ovdje, neka se zabavlja. Hvala još jednom!

VEČERAS**Mala sala
19,00 sati****Prateći
program****Monodrama****PRODAVNICA BUDUĆNOSTI****Tekst: Vahid Duraković****Režija: Vahid Duraković*****Igra:*****Sanel Ugarak****Foto/video: Edin Čatić Bato****Sufler: Samir Nuhić****Plakat: Merjem Duraković**

O predstavi:

Sukus priče “Prodavnica budućnosti” se vrti oko šporeta. Naime, Mehica se nagodi sa sekretarom stranke da će on i njegovi ukućani glasati za sekretarovu političku stranku, a da će sekretar nakon izbora Mehici dovući novi šporet. Mehica i ukućani glasaju. Prođe deset dana od izbora nema šporeta. Prođe dvadeset dana od izbora, nema šporeta. Zahladni, snijeg udari, stari šporet dimi, Mehicin unuk oboli u dimu, nema šporeta!

Mehica prti kroz snijeg prema stranci, policiji, sudu, državi... Hoću šporet!

„Prodavnica budućnosti“ je savremena satira. Tematski predstava tretira „prežvakanu“ pobunu pojedinca spram amoralne većine u izopačenom društvu do granice apsurda. U razvoju priče apsurd se usložnjava kada glavnim likom ovlada bosanski inat, bezumna volja koja sama sebi postaje cilj. Iako naš antijunak u jednom trenutku, pod pritiskom gladi i ukućana, prihvati da dušu proda đavolu, (sekretaru političke stranke) već sljedeće noći ga savjest „sisa“ poput more. Koristoljublje i licemjerje razdiru njegovu dušu dok se glava okreće razumu, iliti konformizmu. Polifonična borba unutar tijela se manifestira tikovima i nekontrolisanim glasovima. Da li je Mehica (lik u monodrami) poludio ili je shvatio da je život predivna avantura te bijegom u „ludilo“ pronašao vlastiti prostor slobode i sreće, zaključite sami.

7. DAN FESTIVALA

**7. DAN
FESTIVALA**

OBAZIRANJA

FEDRO: Eto, prođe i ovaj festival.

FEDRINICA: Nemoj mi spominjati, sve nešto uzame, nizame, kad mi to padne na um.

FEDRO: (otresa rukom) Uh, što ti je vrila kahva.

FEDRINICA: Šta si brate navro, k'o da će ti je neko uzet.

FEDRO: Sad bih ti svašta rek'o, ali neću.

FEDRINICA: Reci slobodno, reci šta god hoćeš.

FEDRO: A neću, neću, pa da kažeš da je femicid.

FEDRINICA: To ti zbog one predstave sinoć.

FEDRO: Tako je, sad je takvo vrijeme da šta god kažeš ženi, odmah je to femicid.

FEDRINICA: Fala Bogu da je tako. Ugnjetavate nas stoljećima.

FEDRO: Da je bilo obrnuto, nas muških ne bi ni bilo na svijetu.

FEDRINICA: Eto, i to je femicid.

FEDRO: Ma zaboli me neka stvar za tim vašim femicidom, samo pizdite bezveze.

FEDRINICA: Znam te kako dišeš. Tačno sam znala da ćeš tako reći.

FEDRO: Vidjela si sinoć u onoj drugoj predstavi šta sve žene rade.

FEDRINICA: Šta rade?

FEDRO: Svašta. Krađu, lažu da su trudne.

FEDRINICA: Molim te lijepo, i oni muški su krali.

FEDRO: Jesu na kraju, one su prve počele.

FEDRINICA: Neću da se raspravljam, ti si sve upravu.

FEDRO: (ljutito ustaje i izlazi iz sobe) Ti i tvoj femicid, 'bem ti to i onog ko to izmisli. Čuj femicid, ja pameti i žene.

FEDRINICA: (sebi u njedra) Dabogda se oklizn'o i bar ruku iščašio k'o i ona komšinica što se okliznula na kokošije govno ispred kuće...

SELEKTOR: Vahid Duraković

STRUČNI ŽIRI:

Slađana Zrnić
Jelena Kordić Kuret
Armin Omerović

**MODERATOR OKRUGLIH
STOLOVA:** Mirza Skenderagić

ORGANIZACIONI ODBOR:

Hasan Ajkunić
Senada Milanović
Nedžad Milanović
Suad Velagić
Edin Ćatić Bato
Ermina Musić
Antonio Džolan
Vahid Duraković
Tidža Čaušević
Elma Idrizović
Azra Karalić
Haris Haznadarević

ŽIRI PUBLIKE:

Sead Karadža
Edin Korjenić
Senad Jusić Čupo
Vanda Herceg
Minela Ugarak
Adin Kurbegović
Muris Bušatlić
Sanela Kolovrat
Dunja Boburov

DIREKTOR FESTIVALA:

Mirza Idrizović

ORGANIZATOR KULTURNIH

AKTIVNOSTI: Vahid Duraković

PR FESTIVALA: Azra Dževahirić

DIZAJN PLAKATA I NASLOVNICE

KATALOGA: Antonio Džolan

UREDNIK INTERNET STRANICE:

Edin Ćatić Bato

REDAKCIJA BILTENA:

Nedžad Milanović, urednik
Ermina Musić, tehnički urednik
Senada Milanović
Suad Velagić
Mirza Bušatlić
Belma Šabić
Ajla Sušić
Adin Kurbegović
Emina Duradbegović

FOTOGRAF FESTIVALA:

Edin Ćatić Bato

VOLONTERI:

Adem Ugarak	Adna Kurbegović
Aida Sušić	Ajna Krvavac
Amila Hamzić	Amina Alispahić
Amna Duradbegović	Arijan Duradbegović
Azra Halilović	Ela Jusufbašić
Emrah Bušatlić	Ines Fuka
Merima Mešić	Merjem Jusufbašić
Naida Bušatlić	Selma Huskić
Una Ugarak	Dženita Topčić

TEHNIČKA EKIPA:

Senad Imamović Struja
Edin Ćatić Bato
Mahmut Ždralović
Jusuf Hozić Caci – IMA IH JOŠ!

VAŽNI BROJEVI

-POLICIJA 122
-VATROGASCI 123
-HITNA POMOĆ 124
-PORTIRNICA KSC-a 030/509-722
-AUTOBUSNA STANICA 030/251-789
-DIREKTOR FESTIVALA 030/509-720
-UREDNIK BILTENA 061/796-877